

P7_TA-PROV(2011)0083

Rolnictwo i handel międzynarodowy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie rolnictwa UE i handlu międzynarodowego (2010/2110(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając część III tytuł III i część V tytuł II i V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając zasady odnoszące się do wymogów w zakresie dobrostanu zwierząt określone w art. 13 TFUE,
- uwzględniając porozumienia Światowej Organizacji Handlu (WTO), a w szczególności Porozumienia o rolnictwie, które zostało wynegocjowane podczas Rundy Urugwajskiej i weszło w życie z dniem 1 stycznia 1995 r.,
- uwzględniając deklarację przyjętą na IV konferencji ministerialnej w Ad-Dauha w dniach 9-14 listopada 2001 r., decyzję przyjętą przez Radę Ogólną WTO w dniu 1 sierpnia 2004 r. oraz deklarację przyjętą podczas VI konferencji ministerialnej, która odbyła się w Hongkongu w dniach 13-18 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauhy po konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu¹,
- uwzględniając zmieniony projekt warunków dla rolnictwa, który został rozdany w dniu 6 grudnia 2008 r. przez przewodniczącego negocjacji WTO w sprawie rolnictwa,
- uwzględniając protokół uzgodnień z dnia 15 maja 2009 r. między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i Komisją Europejską dotyczący przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty ze Wspólnot Europejskich,
- uwzględniając dwustronne porozumienie osiągnięte w dniu 15 lipca 2009 r. między Kanadą i Unią Europejską w sprawie sporu „European Communities – Measures Affecting the Approval and Marketing of Biotech Products” (Wspólnoty Europejskie – środki dotyczące zatwierdzania i wprowadzania do obrotu produktów biotechnologicznych),
- uwzględniając porozumienie zainicjowane w dniu 15 grudnia 2009 r. między UE i krajami Ameryki Łacińskiej określające warunki ostatecznego rozstrzygnięcia nierozwiązanych dotychczas sporów dotyczących unijnego systemu przywozu bananów (Porozumienie Genewskie),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie perspektyw dauhańskiej agendy rozwoju w następstwie siódmej konferencji ministerialnej WTO²,
- uwzględniając zakończenie w dniu 17 grudnia 2009 r. negocjacji między UE i Marokiem w

¹ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2009) 110.

sprawie porozumienia dotyczącego środków liberalizacji w zakresie produktów rolnych i rybackich,

- uwzględniając zakończenie w dniu 1 marca 2010 r. negocjacji pomiędzy UE, Peru i Kolumbią w sprawie podpisania porozumienia wielostronnego,
- uwzględniając dwustronne porozumienie osiągnięte w dniu 18 marca 2010 r. między Republiką Argentyny i Unią Europejską w sprawie sporu „European Communities – Measures Affecting the Approval and Marketing of Biotech Products” (Wspólnoty Europejskie – środki dotyczące zatwierdzania i wprowadzania do obrotu produktów biotechnologicznych),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać?¹,
- uwzględniając zakończenie w dniu 19 maja 2010 r. negocjacji pomiędzy UE i Ameryką Środkową w sprawie filaru handlowego układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r.²,
- uwzględniając umowę o wolnym handlu między UE i Koreą Południową zawartą w dniu 6 października 2010 r.,
- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Mercosurem dotyczące zawarcia układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Kanadą dotyczące zawarcia kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej,
- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Indiami dotyczące zawarcia umowy o wolnym handlu,
- uwzględniając trwające obecnie negocjacje między UE i Ukrainą dotyczące zawarcia układu o stowarzyszeniu,
- uwzględniając swoje badanie pt. „Stan negocjacji rolnych WTO po niepowodzeniu rozmów w 2008 r.” z czerwca 2009 r.,
- uwzględniając praktyczne wskazówki pt. „Geographical Indications and TRIPs: 10 Years Later. A roadmap for EU GI holders to get protection in other WTO Members” (Oznaczenia geograficzne (GI) i porozumienia TRIPs: 10 lat później: wytyczne dla unijnych posiadaczy GI dotyczące uzyskania ochrony w innych państwach członkowskich WTO), zlecone przez Komisję,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 15 września 2010 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji (COM(2010)0484),

¹ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0088.

² Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0286.

- mając na uwadze problem liberalizacji stawek celnych dla Pakistanu, przewidzianej w art. 1 projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego nadzwyczajne autonomiczne preferencje handlowe dla Pakistanu (COM(2010) 552),
 - uwzględniając milenijne cele rozwoju ONZ,
 - uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju (A7-0030/2011),
- A. mając na uwadze, że UE pozostaje zdecydowanie największym importerem produktów rolnych na świecie, a wartość przywozu do UE wzrosła niemal dwukrotnie w ciągu ostatnich dziesięciu lat i stanowi obecnie prawie 20% światowego przywozu,
- B. mając na uwadze, że udział UE w światowym wywozie produktów rolnych spada w wyniku szybszego rozwoju innych głównych partnerów w obrocie produktami rolnymi, mając na uwadze, że gotowe produkty stanowiły 68% wartości wywozu UE w latach 2007-2009, a półprodukty i artykuły spożywcze stanowiły odpowiednio 23% i 9%; mając na uwadze, że poziom cen na rynku światowym jest również związany z trudnościami z eksportem, jakie napotyka Unia, ogólnie spowodowane niskimi cenami i wyższymi kosztami produkcji w Unii,
- C. mając na uwadze, że deficyt UE w handlu produktami rolnymi osiągnął w 2008 r. rekordową wielkość 7 mld EUR; mając na uwadze, że na przykład deficyt UE w handlu z Mercosurem wzrósł ponad dwukrotnie od 2000 r. i obecnie przywóz do UE produktów rolnych z Mercosuru osiągnął wartość 19 mld EUR, przy wywozie o wartości 1 mld EUR,
- D. mając na uwadze, że UE jest największym na świecie importerem produktów rolnych z krajów rozwijających się, importując więcej niż USA, Japonia, Kanada, Australia i Nowa Zelandia razem wzięte; mając na uwadze, że 71% łącznego przywozu produktów rolnych do UE pochodzi z krajów rozwijających się, w wyniku inicjatywy „Wszystko oprócz broni” na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych, Ogólnego Systemu Preferencji Taryfowych i umów o partnerstwie gospodarczym,
- E. mając na uwadze, że projekt warunków WTO dotyczących rolnictwa będzie wymagał nawet większych ustępstw ze strony UE niż te określone w poważnej już ofercie przedstawionej przez UE w październiku 2005 r.,
- F. mając na uwadze, że stosowanie polityki spójności na rzecz rozwoju w rolnictwie i handlu wpłynie również na wypełnianie pierwszego (wyeliminowanie skrajnego ubóstwa i głodu) oraz ósmego (ogólnoświatowe partnerstwo na rzecz rozwoju) spośród milenijnych celów rozwoju, gdyż zawiera postanowienia dotyczące bardziej sprawiedliwych zasad handlu i dostępu do rynków,
- G. mając na uwadze, że UE ograniczyła już drastycznie zakłócające handel dotacje unijne, w przeciwieństwie do największych partnerów handlowych, w szczególności USA, które utrzymało, a w niektórych przypadkach umocniło swoje instrumenty na mocy ustawy rolnej z 2008 r.,

- H. mając na uwadze, że UE znacznie zmniejszyła już jednostronnie refundacje wywozowe, których udział w budżecie WPR spadł z 29,5% w 1993 r. do jedynie 1,2% w roku 2009, przy czym odsetek refundacji wywozowych w stosunku do wartości eksportowanych produktów rolnych spadł z 25% w 1992 r. do zaledwie 0,9% w 2009 r.; mając na uwadze, że niektórzy główni partnerzy handlowi w dalszym ciągu często stosują inne formy zachęt wywozowych,
- I. mając na uwadze, że w ramach sporu dotyczącego hormonów w wołowinie, USA w dalszym ciągu nakłada sankcje na UE, a nawet ogłosiło, że będą one rotacyjnie nakładane na inne produkty rolne z UE, aby zwiększyć ich oddziaływanie (tzw. przepisy karuzelowe); mając na uwadze, że na mocy protokołu uzgodnień UE przyznała zerową kontyngentową stawkę celną na przywóz 20 000 ton wołowiny,
- J. mając na uwadze, że USA zakwestionowało w WTO unijne przepisy dotyczące higieny i wprowadzania do obrotu drobiu,
- K. mając na uwadze osiągnięcie wzajemnie uzgodnionego rozwiązania z Kanadą i Argentyną w sprawie sporu dotyczącego organizmów modyfikowanych genetycznie; mając na uwadze, że USA złożyło ogólny wniosek odwetowy,
- L. mając na uwadze, że decyzja panelu WTO w sprawie cukru była jednym z głównych motorów reformy cukrownictwa UE w 2006 r. i wciąż wywiera duży wpływ na handel cukrem; mając na uwadze, że w ramach organizacji wspólnego rynku cukru przestrzegane są wszelkie zobowiązania handlowe UE; mając na uwadze, że w ciągu trzech lat, z drugiego największego eksportera cukru, UE stała się drugim największym importerem netto tego produktu, głównie z korzyścią dla krajów rozwijających się (kraje LDC i AKP),
- M. mając na uwadze, że reforma cukrownictwa z 2006 r. zrealizowała cel zwiększenia konkurencyjności, zmniejszając ceny cukru i ograniczając jego produkcję o ok. 30%; mając jednak na uwadze, że reforma ta doprowadziła do zamknięcia 83 z 189 zakładów w UE-27, utraty 16 500 bezpośrednich miejsc pracy na obszarach wiejskich oraz do zakończenia upraw buraka cukrowego przez około 140 000 rolników,
- N. mając na uwadze, że światowy rynek cukru jest jednym z najbardziej zmiennych rynków towarów rolnych zdominowanym przez jedno państwo (Brazylię); mając na uwadze, że unijna produkcja cukru zapewnia niezawodne dostawy na światowy rynek oraz gwarantuje użytkownikom europejskim regularną wewnętrzną podaż wysokiej jakości zrównoważonych produktów,
- O. mając na uwadze, że UE wspiera zrównoważoną produkcję energii odnawialnej za pomocą wymogów, które mają być stosowane do końca 2010 r.; mając na uwadze, że już obecnie ponad 25% bioetanolu używanego w UE pochodzi z importu, nie uwzględniając bioetanolu importowanego w postaci mieszanek w celu ominięcia konieczności zapłaty należności celnych przywozowych; mając na uwadze, że Komisja musi zadbać o zachowanie równowagi między produkcją wewnętrzną bioetanolu a jego importem zgodnie z art. 23 ust. 5 lit. a dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii (dyrektywa 2009/28/WE)¹,
- P. mając na uwadze, że 4. sesja konferencji stron Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu odbędzie się w listopadzie 2010 r.; mając na

¹ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

uwadze, że rozpoczęto konsultacje społeczne dotyczące ewentualnej rewizji dyrektywy w sprawie wyrobów tytoniowych (dyrektywa 2001/37/WE)¹; mając na uwadze, że członkowie WTO podnieśli kwestię zgodności z porozumieniem TBT kanadyjskiego projektu ustawy C-32, który w rzeczywistości wprowadza zakaz sprzedaży wszelkich tradycyjnych wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem wyrobów, do produkcji których użyto wyłącznie tytoniu Virginia, jedynej odmiany produkowanej w Kanadzie i używanej do produkcji kanadyjskich wyrobów tytoniowych;

- Q. mając na uwadze, że w międzynarodowych umowach handlowych UE musi zwracać uwagę na zachowanie równowagi pomiędzy liberalizacją rynku a ochroną sektorów gospodarki, praw pracowników i konsumentów,
- R. mając na uwadze, że umowy handlowe między UE a krajami trzecimi powinny chronić unijne sektory dotknięte kryzysem – szczególnie sektor owocowo-warzywny, hodowlany i sektor zbóż, w których to dochody znacznie spadły –, a jednocześnie dawać im rzeczywiste możliwości eksportu,
- S. mając na uwadze, że zawieranie przez UE międzynarodowych umów handlowych nie może wpływać negatywnie na prowadzących małe gospodarstwa lokalnych rolników, którzy przyczyniają się znacząco do zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego w swoich regionach;
- T. mając na uwadze, że przy zawieraniu międzynarodowych umów handlowych UE musi dążyć do lepszej kontroli praw człowieka oraz standardów socjalnych i środowiskowych,
- U. mając na uwadze, że do zawarcia umów handlowych negocjowanych przez Komisję Europejską wymagana jest zgoda Parlamentu,

Spójność między polityką rolną UE a wspólną polityką handlową

1. uważa, że unijny sektor rolnictwa stanowi wyraźną wartość dodaną europejskiej gospodarki i ma do odegrania strategiczną rolę w strategii UE 2020 wobec wyzwań gospodarczych, społecznych i środowiskowych, przed którymi stoi UE; podkreśla konieczność zapewnienia spójności poszczególnych kierunków polityki UE w dziedzinie rolnictwa, handlu i rozwoju;
2. podkreśla, że zagraniczna polityka handlowa nie powinna stanowić zagrożenia dla zdolności UE do utrzymania silnego sektora rolnego i do zapewnienia bezpieczeństwa żywności w kontekście większej nieprzewidywalności rynku; apeluje do Komisji o ochronę – w ramach wszystkich organizacji, a w szczególności w WTO – wielofunkcyjnej roli unijnego rolnictwa, w tym zasadniczej roli, jaką odgrywa ono w zakresie zatrudnienia na obszarach wiejskich i dynamizmu tych obszarów, a także europejskiego modelu rolno-spożywczego, który stanowi strategiczny element europejskiej gospodarki;
3. potępia podejście Komisji, która zdecydowanie zbyt często idzie na ustępstwa w zakresie rolnictwa, aby uzyskać większy dostęp do rynków krajów trzecich dla produktów przemysłowych i usług; wzywa Komisję, by zaprzestała przedkładania interesów sektora przemysłu i usług ponad interesy sektora rolnictwa;
4. apeluje do Komisji o zaproponowanie takiego podejścia, które zrównoważy produkcję

¹ Dz.U. L 194 z 18.7.2001, s. 26.

wewnętrzną i przywóz, uwzględniając – w odniesieniu do każdego sektora rolnego – opracowanie wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych, a także unijnych norm środowiskowych, dobrostanu zwierząt, społecznych i norm bezpieczeństwa oraz przestrzeganie praw człowieka;

5. podkreśla, że w odniesieniu do sektora rolnictwa Komisja musi przeprowadzić ocenę oddziaływania, która zostanie upubliczniona przed rozpoczęciem negocjacji i proponowanych aktualizacji, aby uwzględnić nowe stanowiska wynikające z negocjacji; podkreśla konieczność odpowiedniego i przejrzystego procesu konsultacji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, szczególnie w Parlamencie i w Komisji; przypomina, że w umowie o wolnym handlu między UE a Koreą Południową uwzględniono zapis o krajowym Komitecie Doradczym, oraz zauważa, że mogłoby to stanowić precedens dla zaangażowania zainteresowanych stron i podmiotów w przyszłe umowy handlowe;
6. podkreśla, że w ocenach skutków należy uwzględniać specyfikę każdego towaru, tak jak w przypadku rynku wołowiny, biorąc pod uwagę segmentację rynku; podkreśla, że wcześniejsze oceny skutków dostarczały jedynie ogólne dane liczbowe; w związku z tym wzywa Komisję do sporządzenia szczegółowych ocen skutków, z uwzględnieniem wpływu, jaki na poszczególne segmenty rynku wywarło otwarcie rynków rolnych UE na blok handlowy Mercosur;
7. uważa, że decyzje w sprawie dalszego otwarcia rynku UE na import towarów rolnych nie powinny być podejmowane bez zapewnienia możliwości wyrównania unijnym rolnikom poniesionych strat;
8. zwraca uwagę na fakt, że finansowa rekompensata nie może zrównoważyć negatywnych skutków przerwania unijnej produkcji rolnej, która zapewnia bezpieczeństwo i jakość żywności oraz ma zasadnicze znaczenie dla dobrobytu na obszarach wiejskich UE i dla ochrony terenów wiejskich przed groźbą porzucenia ziemi i wyludnienia wsi; podkreśla w związku z tym potrzebę utrzymania warunków niezbędnych do tego, aby unijne rolnictwo było opłacalne, a rolnicy otrzymywali godziwe wynagrodzenie we wszystkich państwach członkowskich, co otworzy drogę do ożywienia europejskiego rolnictwa, mając na uwadze, że WPR odgrywa w UE szczególnie ważną rolę;
9. przypomina, że unijni producenci mają obowiązek spełniać najwyższe normy pod względem jakości, higieny produktu, zrównoważonych metod wytwarzania, zdrowia roślin, zdrowia i dobrostanu zwierząt, identyfikowalności, kontroli zawartości pestycydów, medycyny weterynaryjnej i dodatków;
10. stanowczo zaznacza, że metody produkcji krajów trzecich przeznaczonej na wywóz do UE muszą gwarantować europejskim konsumentom takie same normy pod zdrowia, bezpieczeństwa żywności, dobrostanu zwierząt, zrównoważonego rozwoju i minimalnych norm socjalnych, jak normy, którym podlegają unijni producenci; podkreśla, że jest to jedyny sposób zapewnienia producentom z UE możliwości konkurencyjności z krajami trzecimi na jednakowych warunkach oraz kładzie nacisk na potrzebę bardziej rygorystycznych kontroli przywózowych na granicach i nasilenia kontroli warunków, w jakich odbywa się produkcja i wprowadzanie na rynek, przeprowadzanych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii na terenie krajów eksportujących do UE, aby zagwarantować zgodność z unijnymi normami;
11. podkreśla – w odniesieniu do przywozu – potrzebę ścisłej zgodności z prawem pochodzenia

i z mechanizmami zapobiegania handlowi trójstronnemu;

12. ponagla Komisję do czynnego wspierania kampanii na rzecz ochrony interesów UE w zakresie rolnictwa oraz do ułatwienia produktom europejskim dostępu do rynków krajów trzecich, zważywszy na znaczny potencjał wywozowy i stabilizujący dla światowego rynku wysokiej jakości unijnych produktów rolno-spożywczych; podkreśla między innymi potrzebę nasilenia programów wsparcia; zauważa, że środki te są zgodne z zasadami WTO, podchodząc pod kategorię „zielonego pakietu” (green box);
13. stwierdza, że najbardziej oddalone regiony stanowią integralną część Unii i że umowy handlowe mają pełne zastosowanie do tych regionów; podkreśla, że obniżenie taryf celnych stanowi zagrożenie dla ich słabej gospodarki, głównie opartej na rolnictwie, której produkty są podobne w szczególności do produktów partnerów latynoamerykańskich; przypomina, że art. 349 TFUE pozwala dostosować politykę wspólnotową do gospodarczo-społecznych realiów tych regionów; wzywa zatem Komisję do wzięcia pod uwagę w trakcie negocjacji szczególnych uwarunkowań w tych regionach, aby nie utrudniać ich rozwoju;

Rolnictwo w wielostronnym systemie handlu

Agenda rozwoju z Ad-Dauhyy (DDA)

14. uważa, że aby zagwarantować pomyślny wynik DDA, UE złożyła niezwykle hojną – najwyższą już – ofertę w zakresie rolnictwa, która do dzisiaj nie została jednak odwzajemniona na podobnym ambitnym poziomie przez żaden inny kraj rozwinięty lub rozwijający się na zaawansowanym poziomie;
15. przypomina, że reforma WPR w 2003 r. oraz ocena jej funkcjonowania w 2008 r. dowiodły powagi zobowiązań UE w dziedzinie reform poprzez prognozowanie potencjalnych wyników rundy negocjacyjnej z ad-Dauhyy, gdzie podobnych ustępstw oczekuje się od partnerów handlowych UE;
16. apeluje do Komisji o ściśle przestrzeganie mandatu negocjacyjnego od Rady, która wyznacza najnowszą reformę WPR jako granicę swojego działania, pod warunkiem uzyskania porównywalnych ulg ze strony partnerów handlowych; zwraca się do niej o powstrzymanie się od składania jakichkolwiek propozycji, które determinowałyby wstępnie decyzje dotyczące przyszłości WPR po roku 2013;
17. podkreśla rolę kwestii pozahandlowych w dauhańskiej agendzie rozwoju; uważa, że w negocjacjach w sektorze rolnictwa należy osiągnąć równowagę między wymiarem ekonomicznym handlu i wartościami nieekonomicznymi, takimi jak wartości społeczne, kwestie środowiskowe, zdrowie ludzi oraz zdrowie i dobrostan zwierząt;
18. wyraża ubolewanie z powodu braku postępu w przygotowaniu wielostronnego rejestru win i napojów spirytusowych oraz w rozszerzeniu ochrony oznaczeń geograficznych na wszystkie produkty rolnicze; przypomina, że elementy te są konieczne dla osiągnięcia wyważonego wyniku negocjacji rolniczych; podkreśla konieczność większego promowania, na szczeblu wielostronnym i dwustronnym, zasad przyświecających europejskiej polityce w zakresie jakości produktów rolnych;
19. przypomina, że UE graniczyła już znacznie zakłócającą handel pomoc wewnętrzną i zwraca się do innych partnerów handlowych o zdecydowane zobowiązanie się do tego samego;

20. przypomina o zobowiązaniu podjętym przez członków WTO podczas konferencji ministerialnej w Hongkongu w roku 2005 dotyczącym wyeliminowania wszystkich form dotacji wywozowych przy jednoczesnym nałożeniu środków dyscyplinarnych na wszystkie środki wywozowe o analogicznym działaniu, w szczególności kredyty eksportowe, państwowe rolnicze przedsiębiorstwa handlowe i kontrolę pomocy żywnościowej;
21. uważa, że ogólne obniżenie stawek celnych należy ocenić w świetle oferty UE dotyczącej wsparcia wewnętrznego i filarów konkurencji eksportowej, i że powinno ono zależeć od możliwości utrzymania specjalnej klauzuli ochronnej, specjalnego odstępstwa od środków dyscyplinarnych za uproszczenie taryfowe i od odpowiedniej elastyczności formuły cięć stawek i określania produktów wrażliwych; jest zdania, że obowiązek osiągnięcia znacznego rozszerzenia kontyngentu taryfowego poważnie osłabia proponowany mechanizm wyznaczania produktów wrażliwych;
22. zwraca uwagę na konieczność przestrzegania w negocjacjach WTO DDA zasady single undertaking. Obserwowane od pewnego czasu skupienie się w negocjacjach na ograniczonym zakresie obszarów negocjacyjnych, w tym na rolnictwie, gdzie UE ma ważne interesy defensywne, przy stosunkowo mniejszych postępach w pozostałych obszarach negocjacji, grozi osłabieniem pozycji negocjacyjnej UE. Dodatkowo utrudnia to ocenę możliwości zbilansowania całej Rundy;
23. przypomina, że należy zgodnie z prawem umożliwić krajom rozwijającym się prowadzenie polityki, która przyniesie ich gospodarkom wartość dodaną;
24. podkreśla, że według doniesień FAO niestabilność cen doprowadziła do zaostrzenia problemu niedożywienia na szczeblu globalnym oraz że większa liberalizacja światowego handlu produktami rolnymi, której sprzyjały porozumienia WTO, nie umożliwiła jak dotąd oddalenia widma głodu na świecie; podkreśla, że Unia Europejska ma ponadto obowiązek działać na rzecz światowego bezpieczeństwa żywnościowego;

Rozstrzygnięcie sporów WTO

25. zwraca uwagę na fakt, że porozumienie w sprawie handlu bananami kończy 20 lat najbardziej złożonej pod względem technicznym, kontrowersyjnej politycznie i znaczącej dyskusji na forum ŚOH oraz stanowi ważny krok w kierunku konsolidacji opartego na zasadach wielostronnego systemu handlowego, a także może jednocześnie stanowić decydujący wkład w rozwiązanie problemów odnoszących się do produktów tropikalnych i preferencji w negocjacjach ŚOH;
26. apeluje do Komisji o zagwarantowanie, że rozstrzygnięcie sporu dotyczącego „hormonów w wołowinie” umożliwi zniesienie sankcji na unijne produkty, zapewniając jednocześnie, że przywóz wołowiny do UE będzie spełniał unijne wymogi;
27. uważa, w odniesieniu do sporu w sprawie „chlorowanego drobiu”, że przywóz takich produktów do UE byłby sprzeczny z zapotrzebowaniem unijnego społeczeństwa na bezpieczne produkty oraz z samymi zasadami europejskiego modelu żywienia;
28. zwraca się do Komisji o zdecydowaną obronę unijnego systemu zezwoleń i wprowadzania do obrotu organizmów modyfikowanych genetycznie przed zarzutami w WTO;

Rolnictwo w wielostronnych, międzyregionalnych i dwustronnych stosunkach handlowych

29. uważa, że Unia powinna przede wszystkim dążyć do zakończenia negocjacji wielostronnych; jest przekonany, że dwustronne porozumienia handlowe muszą uzupełniać procesy wielostronne przez przestrzeganie równych warunków pracy, wspólnych zasad dotyczących ochrony środowiska i norm bezpieczeństwa żywności obowiązujących w Unii Europejskiej oraz unikanie sprzyjania jedynie programom zrównoważonego rozwoju; przypomina, że UE ma podstawowe interesy ofensywne w rolnictwie, w szczególności w odniesieniu do wysokiej jakości produktów przetworzonych; jest przekonany, że dwustronne porozumienia handlowe z głównymi partnerami handlowymi mogą z powodzeniem sprzyjać interesom eksportowym przemysłu rolno-spożywczego UE, zapewniając znaczne korzyści ekonomiczne;
30. apeluje o to, by przywóz produktów rolnych do UE zapewniał europejskim konsumentom takie same normy pod względem ochrony konsumenta, dobrostanu zwierząt, ochrony środowiska i minimalnych norm socjalnych jak normy, które spełniają europejskie metody produkcji, oraz zwraca uwagę na nieugięte stanowisko Parlamentu w tym względzie; wzywa Komisję Europejską, by wprowadziła do dwustronnych umów handlowych klauzul zobowiązujących kraje trzecie do spełniania takich samych warunków sanitarnych i fitosanitarnych, jak te wymagane od produktów europejskich; uważa, że w tych umowach należy przynajmniej przewidzieć zgodność z międzynarodowymi zobowiązaniami i standardami;
31. podkreśla, że aby uniknąć podwójnych opłat – najpierw na szczeblu dwustronnym, a następnie wielostronnym – należy popierać „umowy jednokieszeniowe” (single pocket agreement), na mocy których ulgi w umowach dwustronnych będą powiązane z ostatecznym wynikiem negocjacji dauhańskich;
32. podkreśla znaczenie rygorystycznego stosowania preferencyjnych reguł pochodzenia; domaga się, aby Unia Europejska dokonała przeglądu wszystkich preferencji handlowych na rzecz krajów o wschodzących gospodarkach będących członkami grupy G20;
33. jest zdania, że należy ograniczyć nieprawidłowe praktyki w handlu produktami rolno-spożywczymi, takich jak np. praktyki SWAP, gdy kraj eksportuje swoją produkcję do UE, korzystając z preferencji w dostępie do rynku UE, a na własne potrzeby sprowadza produkty z zagranicy; aby przeciwdziałać ryzyku wystąpienia takich nieprawidłowości, koncesje w dostępie do rynku rolnego UE, oferowane przez UE krajom trzecimi w ramach umów handlowych, nie powinny przekraczać faktycznych zdolności produkcyjno-eksportowych tych krajów;
34. usilnie wzywa Komisję, żeby opowiadała się za włączeniem oznaczeń geograficznych (GI) do umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi (ACTA) jako jej zasadniczej części; ubolewa, że w ramach niedawno zakończonych lub prowadzonych negocjacji handlowych nasi partnerzy handlowi muszą chronić jedynie „krótką listę” unijnych GI; przypomina, że zgodnie ze strategią „Globalny wymiar Europy” dwustronne umowy powinny prowadzić do zwiększenia poziomu międzynarodowej ochrony oznaczeń geograficznych za pomocą przepisów typu „WTO+”; podkreśla konieczność odpowiedniego i przejrzystego procesu konsultacji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, szczególnie w Parlamencie i w Komisji;
35. przypomina, że umowa o wolnym handlu z Koreą Południową umożliwiła uznanie znaczącej liczby oznaczeń geograficznych; apeluje o kontynuację starań na rzecz uwzględnienia tej kwestii w umowach handlowych zawieranych w przyszłości; zauważa, że

ochrona i uznanie oznaczeń geograficznych w krajach trzecich mogą być niezwykle cenne dla sektora rolno-spożywczego UE;

36. zauważa, że według Komisji umowa o wolnym handlu pomiędzy UE i Koreą Południową umożliwi unijnym eksporterom zaoszczędzenie na cłach 380 mln euro poprzez zniesienie ceł na 99% unijnego eksportu rolnego;
37. wzywa Komisję do zagwarantowania, żeby umowy handlowe nie podważały unijnego systemu cen wejścia dla owoców i warzyw, a jednocześnie żeby utrzymywała obecne harmonogramy przywozu; zwraca się jednak do Komisji o jak najszybsze wprowadzenie koniecznych zmian w celu poprawy funkcjonowania systemu;
38. zwraca szczególną uwagę na fakt, że złożony system cen wejścia stosowany do przywozu pomidorów z Maroka jest źródłem nieprawidłowości, w związku z czym wzywa Komisję Europejską do bezzwłocznego wprowadzenia odpowiednich zmian;
39. wyraża głębokie zaniepokojenie umową między UE a Marokiem; wskazuje na fakt, że mimo prawie całkowitego otwarcia rynków europejskich na import produktów z Maroka wciąż obowiązują kontyngenty na eksport z UE niektórych ważnych produktów takich jak owoce ziarnkowe;
40. ubolewa nad faktem, że negocjacje w sprawie części rolniczej układu o stowarzyszeniu z Marokiem nie towarzyszyły żadne gwarancje odnośnie do przestrzegania kontyngentów preferencyjnych oraz cen wejścia stosowanych do wywozu z Maroka;
41. zwraca się do Komisji o przestrzeganie zobowiązań podjętych na rzecz europejskiego sektora cukru oraz o zaprzestanie systematycznego przyznawania koncesji na cukier w ramach dwustronnych i wielostronnych negocjacji handlowych; zauważa w tym kontekście inicjatywę podejmowaną przez sektor cukru, który stał się bardziej konkurencyjny przy jednoczesnej poprawie zrównoważonego podejścia do rozwoju środowiska, wnosząc wkład w agendę rozwoju UE poprzez przyznanie preferencji krajom AKP i krajom najsłabiej rozwiniętym;
42. zauważa, że wszelkie dodatkowe dwustronne zezwolenia na dostęp do unijnego rynku cukru przyznawane krajom trzecim (np. krajom Ameryki Łacińskiej i Ukrainie) będą miały charakter destabilizujący dla unijnego rynku cukru i spowodują zanik preferencji dla krajów najsłabiej rozwiniętych i krajów AKP; tym bardziej przyjmuje z zaniepokojeniem fakt, że jeżeli takich zezwoleń udziela się krajom będącym importerami netto, ułatwia to powstawanie mechanizmów wymiany; wzywa Komisję, żeby nadal z zakresu negocjacji dwustronnych wyłączała cukier i produkty cukrowe, w tym etanol;
43. wzywa Komisję do dopilnowania, żeby nie omijano ceł importowych na etanol, gdyż coraz więcej etanolu dostaje się do UE w formie mieszanek, na które cło importowe jest bardzo niskie;
44. wzywa KE do zapewnienia symetryczności koncesji taryfowych w umowach ustanawiających Strefy Wolnego Handlu, zawieranych przez UE z krajami o dużym potencjale produkcji rolnej i eksportu rolnego – np. z Mercosurem;
45. zwraca uwagę na wznowienie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu UE-Mercosur –układu mającego niezwykle znaczenie i wpływającego na życie siedmiuset milionów osób, który byłby najambitniejszym na świecie porozumieniem międzyregionalnym, w związku z

tym podkreśla znaczenie głębokiego zaangażowania Parlamentu Europejskiego na wszystkich etapach negocjacji;

46. uważa za niedopuszczalne, żeby Komisja wznawiała negocjacje z Mercosurem, nie upubliczniwszy szczegółowej oceny skutków oraz nie podjąwszy odpowiedniej debaty politycznej z Radą i Parlamentem; domaga się, aby przed jakąkolwiek wymianą ofert taryfowych między Unią a Mercosurem przeprowadzić i przedyskutować badanie wpływu wyników tych negocjacji na europejskie regiony i sektory rolnictwa; przypomina, że ze względu na wpływ tych negocjacji na rolnictwo, należy ją powiązać z rundą z Al-Dauhy; w związku z tym zwraca się do Komisji o zakończenie negocjacji z Mercosurem dopiero po zakończeniu negocjacji w ramach WTO, zgodnie z treścią upoważnienia do negocjacji; apeluje do Komisji, by przekazywała Radzie i Parlamentowi odpowiednie informacje o postępach w negocjacjach z krajami Mercosur oraz by w przyszłości przekazywała Radzie i Parlamentowi informacje przed rozpoczęciem takich negocjacji handlowych;
47. jest głęboko zaniepokojony wpływem, jaki wywrze ewentualna umowa o stowarzyszeniu z Mercosurem na cały unijny sektor rolnictwa, z uwagi na przedstawiony przez Mercosur w marcu 2006 r. wniosek dotyczący dostępu do unijnego rynku rolniczego, który dalece wykroczył poza już zaawansowaną propozycję przedstawioną przez UE w 2004 r.; uważa, że w związku z tym należy rozważyć ustępstwa tak, aby chronić interesy naszych rolników;
48. uważa, że stanowisko nowych państw członkowskich nie zostało uwzględnione w negocjacjach między UE a krajami Mercosur, w oparciu o mandat Rady z 1999 r.;
49. zauważa, że gospodarstwa w krajach Mercosuru mają o wiele niższe koszty produkcji, w tym koszty ziemi, pracy i inne koszty kapitałowe, oraz że producenci Mercosur nie muszą spełniać tych samych standardów co producenci unijni w zakresie środowiska, dobrostanu zwierząt, bezpieczeństwa żywności oraz środków fitosanitarnych; podkreśla, że należy osiągnąć zrównoważony rezultat dla obu stron dokładając starań, aby w negocjacjach w pełni uwzględniono konsekwencje i wpływ układu, szczególnie na środowisko oraz wyzwania społeczne; wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny wpływu takiego układu na sektor rolnictwa;
50. jest zdania, że poziom integracji rynku w unii celnej Mercosuru jest obecnie niewystarczający do zagwarantowania odpowiedniego przepływu importowanych towarów w regionie; uważa, że umowa nie przyniesie prawdziwej wartości dodanej, jeżeli nie będzie zawierała przepisów zapewniających rzeczywisty i pełny obieg unijnych produktów rolnych na obszarze Mercosur;
51. ubolewa z powodu niedawnych ulg celnych przyznanych przez Komisję Europejską krajom, które eksportują banany do UE; domaga się dostosowania do obecnych warunków pomocy otrzymywanej przez producentów europejskich w ramach programów wsparcia dla regionów najbardziej oddalonych (POSEI) w celu zrekompensowania im skutków, jakie to zmniejszenie cel wywrze na ceny na rynku wspólnotowym; uważa, że należy uwzględnić interesy producentów wspólnotowych i interesy producentów z krajów AKP w prowadzonych w przyszłości zbliżonych negocjacjach handlowych, tak aby sektory te będące źródłem wielu miejsc pracy nie zostały osłabione;
52. podkreśla fakt, że w szeregu sprawozdań Biura ds. Żywności i Weterynarii podkreślono, że brazylijska wołowina nadal nie spełnia unijnych norm producenckich i konsumenckich, dotyczących bezpieczeństwa żywności, identyfikacji i śledzenia zwierząt, zdrowia zwierząt

i kontroli chorób;

53. żywo nawołuję Komisję do zwrócenia uwagi na sprawozdania opublikowane przez krajową brazylijską Agencję Kontroli Sanitarnej (Anvisa), dotyczących masowego stosowania w Brazylii pestycydów zakazanych w UE oraz w większości państw świata i omawiających związane z tym poważne zagrożenia sanitarne;
54. wyraża głębokie zaniepokojenie polityką realizowaną przez Argentynę z naruszeniem zobowiązań tego państwa w ramach WTO, która ma na celu ograniczanie importu produktów spożywczych konkurujących z produkcją krajową; zauważa, że te działania podejmowane są obok argentyńskiego systemu nieautomatycznych zezwoleń na import, który wywołuje już negatywne skutki dla eksportu UE; wzywa Komisję, żeby podjęła wszelkie działania niezbędne do zapewnienia, że te środki, które są sprzeczne z duchem negocjacji nad umową UE-Mercosur, zostaną skutecznie uchylone;
55. jest zaniepokojony zezwoleniami na owoce i warzywa, udzielonymi w ramach umów euro-śródziemnomorskich; przypomina w związku z tym, że komplementarność między kalendarzem produkcji w krajach położonych na południowym i północnym wybrzeżu Morza Śródziemnego powinna nadal przyświecać liberalizacji wymiany produktów rolnych w ramach Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego;
56. podkreśla, że choć wyroby tytoniowe muszą podlegać określonym ramom regulacyjnym, regulacje dotyczące składników wyrobów tytoniowych na szczeblu UE i na szczeblu międzynarodowym muszą wynikać z proporcjonalnego podejścia opartego na ocenie ryzyka i zgodnego z dowodami naukowymi; przestrzega przed jakimkolwiek zakazem dotyczącym wszelkich składników nieopartym na dowodach naukowych, prowadzącym w rzeczywistości do zakazu sprzedaży wszelkich europejskich tradycyjnych wyrobów tytoniowych produkowanych z mieszanek, czego poważne reperkusje społeczno-ekonomiczne odczuliby unijni plantatorzy tytoniu (odmian Oriental i Burley), nie przynosząc żadnych pożytków dla zdrowia publicznego;
57. wzywa Komisję, by w negocjacjach w sprawie umów handlowych UE, w tym umów z Kanadą i Ukrainą, uwzględniła interesy obywateli UE, wykazała otwartość i regularnie przekazywała Parlamentowi informacje o postępach w negocjacjach; ubolewa, że Komisja nie poinformowała dotychczas Parlamentu o negocjacjach dotyczących umowy o wolnym handlu między UE a Kanadą, chociaż rozpoczęły się one już w październiku 2009 r.; w związku z tym wzywa Komisję do szczegółowego informowania Parlamentu i właściwych komisji parlamentarnych na temat każdej kolejnej rundy negocjacji; ponadto wyraża zaniepokojenie z powodu możliwych ustępstw Komisji w negocjacjach, szczególnie w dziedzinie otwarcia rynku, GMO, mleka, ochrony własności intelektualnej i oznaczania miejsca pochodzenia, i domaga się, by Komisja nie godziła się na żadne ustępstwa, które mogłyby mieć negatywne skutki dla europejskiego rolnictwa;
58. wyraża zaniepokojenie z powodu perspektyw koncesji na zboża w ramach negocjacji z Ukrainą, biorąc pod uwagę dużą konkurencyjność produkcji ukraińskiej i fakt, że Ukraina jest teraz głównym beneficjentem kontyngentów taryfowych na zboża (pszenicę i jęczmień) przewidzianych dla krajów trzecich; wzywa zatem Komisję do zastosowania bardziej umiarkowanego rozwiązania w tym sektorze;
59. potwierdza znaczenie handlu artykułami rolnymi dla rozwoju gospodarczego i walki z biedą w krajach rozwijających się; wzywa UE do wsparcia krajów AKP w przystosowaniu się do

rosnącej konkurencji światowej;

60. zachęca Komisję do uwzględnienia niniejszej rezolucji przy opracowywaniu i wdrażaniu przyszłej strategii handlowej;

o

o o

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.